

Ikea, vasárnap

Eltelt két hét, de nem találkoztunk Barnával, és telefonon sem kerestem. Éppen az irodámban ültem, és egy beadványon dolgoztam, miközben gondolataim Eszter körül jártak, amikor a Nyíró Gyula Kórházból kerestek telefonon: Barnát néhány nappal korábban szállították a pszichiátriai osztályra, és most, hogy már jobban van, engem nevezett meg, mint értesítendő személyt.

A pszichiátriai osztály vezetője magas, széles vállú, erős testalkatú férfi volt, amolyan hajdani vízilabdás típus, azonnal szimpatikusnak találtam. Ne aggódjak, Barna most már jól van, mondta atyáskodó bariton hangon, a nyugtató adagját is a minimálisra csökkentették, és néhány nap múlva hazaengedik. Idegösszeroppanást kapott. A rendőrség hozta be, amit az orvos egyáltalán nem talált különösnek, ezért csak mellékesen jegyezte meg, mivel ez gyakran előfordult, persze elsősorban a drogosok esetében. Barna már képes kommunikálni, és ő maga is úgy látja, hogy jót tenne neki, ha valaki olyannal tudna beszélni, aki közel áll hozzá. Ha úgy gondolom, akkor oda is vezet, mondta, és az egyik vasrácsos ajtóra mutatott.

– Nagyon sajnálom – mondta Barna köszönés helyett, amikor beléptem a kórterembe.

– Jézusom, Barna! – kiáltottam fel magamról megfélelkezve, miközben gyorsan felmértem a szobát. Barnán kívül még öt beteg volt a helyiségben. Ránézésre nem tűntek veszélyesnek. Egyet kivéve merev tekintettel feküdtek vagy ültek az ágyukon. Az illető magas, sovány férfi volt, nálam legalább egy fejjel magasabb, és volt egy kicsi pocakja. Mulatságos látványt nyújtott, ahogy a hasa kitolta a csíkos pizsamáját. Az ablaknál állt, és a *Kiskarácsony, nagy karácsonyt* énekelte, halkán és egyenletes hangszínből, akár egy zenélő doboz.

– Ez itt Ödön – mondta Barna, amikor észrevette, hogy a tekintetem az éneklő férfin időzik. – Még karácsonykor hozták be, volt valami összezördülése a feleségével, a nőnek nem tetszett az ajándék, amit Ödön vett neki. Egy nyaklánc... azt hiszem, Swarovski volt... de végül is mindegy, a lényeg, hogy Ödön egész évben spórolt rá, mert nagyon drága volt, és erre a nőnek meg nem tetszik. „Nem illik a személyiségemhez”, volt pofája ezt mondani a karácsonyfa alatt. Most mondd meg Karcsi, hogy tehette ezt Ödönnel? Mi az, hogy nem illik hozzá? Igaz, Ödön? – fordult felé, aki ránk emelte bánatos tekintetét, és könnyezve belekezdett a *Csendes éj*be.

– És mi történt?

– Fojtogatni kezdte. Egyébként rendes tag, a tiszta pillanataiban lehet vele értelmesen beszélgetni. Matematika-fizika szakos gimnáziumi tanár, és ha éppen nem énekel, akkor

Jenővel beszélgetnek fizikáról – magyarázta tovább Barna, és a fejével a mellettünk lévő ágyra bökött. Jenő éppen az ellentéje volt Ödönnek, tömzsi volt, de azt is mondhatnám, hogy már majdnem törpe, a vállait viszont egy birkózó is megirigyelhette volna, a karjai erőtől duzzadtak, a kopasz feje fénylett a szobát elárasztó neonfényben. Meredten bámulta a plafont és a maghasadásról hadovált valamit, de mivel csak alapvető ismereteim voltak fizikából, nem tudtam eldönteni, hogy merő örültség vagy tényleg van valami tudományos alapja annak, amit mond. – Jenő fizikus – folytatta a tájékoztatást Barna. – Megtámadott három embert.

– De miért? – kérdeztem, és rögtön el is szégyelltem magamat. A legjobb barátom szörnyű helyzetbe került, a tetejébe bezállították a pszichiátriára, ahol rácsok vannak mindenütt és nyilván jó alaposan be is gyógyszerelték, olyan a tekintete, mint egy halott állat, és én, ahelyett, hogy vele törődnék, egy ismeretlen sorsa felől érdeklődöm.

– A futár rossz pizzát hozott ki neki, amit Jenő azonnal szóvá is tett, és kérte a futárt, hogy vigye vissza és hozza ki azt, amit tényleg rendelt, de a futár annyit mondott, hogy „nem” ... és akkor leteperzte a futárt és megpróbálta beletömni a pizzát. Amikor megnyugodott, mert egyébként nagyon fel volt dűlva, ami valahol érthető is... illetve én megértem... szóval akkor betelefonált a pizzériába is, hogy kulturált módon rendezze a félreértést, de az üzletvezető azt mondta neki, hogy „így jártál baszd meg és kész” aztán rácsapta a telefont. Nekem azt mondta, úgy érezte, hogy semmibe sem veszik. „Én egy semmi vagyok”, ezt ismételte, amikor behozták. Jenő nem hagyta annyiban a dolgot, fogta magát, és elment a pizzériába, ahol előbb az üzletvezetőt verte össze, aztán a tulajdonost. Az eset óta az a rögeszméje, hogy ő valójában nem is létezik.

Jenő és Ödön ellen is nyomozás folyt, Jenőt testi sértéssel, Ödönt gyilkossági kísérlettel gyanúsították. Előtte már párszor járt ott a rendőrség, hogy kihallgassa őket, de reménytelen volt. Ödön énekelt, Jenő pedig közölte a nyomozóval, hogy ő nem is létezik, csupán egy ember ideája vagy valami ilyesmi. Az eljárást mindkettőjük esetében a kezelés idejére felfüggesztették.

– És veled mi történt? – tértem nagy nehezen a lényegre.

– Miután mi ketten találkoztunk, egyre több időt töltöttem Áginál – kezdett bele nagyokat sóhajtván. – Említettem neked, hogy vele él a lánya is. Brigi tizenhat éves, de már

kész nő, formás mellek, kicsi, de kemény fenék, aranylóan szőke fürtök... – Itt megállt egy pillanatra, miközben ábrándos tekintettel kibámult az ablakon. – ... és... és hidd el, hogy nem is volt semmi gond, egészen szombat reggelig.

– És mi történt szombaton? – kérdeztem. A tekintetét a két tenyerébe temetve szótlanul ült.

– Szombaton az történt... – Megint csak bámult maga elé. – Szóval péntek este megint Áginál aludtam és szombaton... – gyürkőzött neki újra egy mély sóhajtás után – reggel kilenc körül felébredtünk Ágival ... és nem tudom, mondtam-e neked, hogy ő nagyon nyitott, és szó volt arról, hogy hármásban is... – tért el hirtelen a tárgytól.

Bólintással jeleztem, hogy igen, tudok róla.

– Nos... – mosolyodott el egy pillanatra, aztán ugyanolyan komor ábrázattal, mint eddig így folytatta: – Ági felajánlotta, hogy leugrik a sarokra a pékségbe, hogy reggelire vegyen pár croissant, és azt mondta, hogy addig nyugodtan fürödjek meg, és ne zavartassam magam, mert a lánya úgy is minden hétvégén délig alszik. És én így is tettem. Miután végeztem a zuhanyzással, és kiléptem a fürdőszobából, szembetaláltam magam Brigivel. Csak egy tangabugyit és egy kis selyem toppot viselt... és én akkor... teljesen leblokkoltam és valami tényleg megmozdult bennem, egy gonosz hang előbb suttogva, aztán egyre hangosabban azt mondta, hogy „ez a tiéd, vedd csak el, ez a tiéd, vedd csak el” és még azt, hogy „ez jár neked, baszd meg!”. És a hang a végén már úgy üvöltött az agyamban, mint ezernyi hangfal... és akkor elengedtem a törölközőt, mert csak törölköző volt a derekamra csavarva, egyébként meztelen voltam... és tettem egy lépést Brigi felé. Meg sem mozdult. Az volt a legszörnyűbb az egészben, hogy meg sem mozdult, csak onnantan bámulta a farkam azzal a nagy, hideg kék szemével. Olyan volt a tekintete, mint egy antropológusnak, aki egy átlagos és nem is túl szép rovar tanulmányoz, mielőtt feltűzi egy gombostűre. A kis kurva nyilván már rendszeres nemi életet él, és egyáltalán nem jön zavarba egy meztelen férfitől. Még egy lépést tettem felé, de inkább csak az izmaid rándultak össze, amikor kitört belőle a nevetés... és akkor deréktől lefelé megpillantottam magam az előszobatükörben, a pipaszár lábam között és egy évről évre növekvő pocak alatt a farkam félig meredten vagy inkább lottyadtan lógott, és vastag, kék erek borították... és előtte borotváltam le a szőrt róla, mert tudod most az a divat, de néhány szőrszál valahogy ott maradt és olyan volt a farkam, mint valami használt fogkefe... és akkor a bejáratú ajtón belépett Ági a lakásba, és sikoltozni kezdett. A következő pillanatban minden összezavarodott, Nikit láttam magam előtt a csapatépítő tréningen az erdei hotelben... is-tenem, ugyanaz a hiba... – jaidult fel Barna, és sírva fakadt.

Amikor elbúcsúztam Barnától magában roskadva ült az ágyon, és mint egy varázsigt ezt motyogta maga elé: Ez nem történhetett meg... Ez nem történhetett meg.

De igen megtörténhetett. Minden megtörténhet az életben, jó is és rossz is. A rossz általában többször, egyszerűen azért, mert ilyen az élet természete.

A vállára tettem a kezem és miközben minden jót kívántam neki megszorítottam. Mi mást is tehettem volna még. Jenő valami tonhalas pizzáról mormogott, de egyébként békesen feküdt a hátán, és egy repedést bámult a plafonon.

A folyosón Barna másik szobatársa Ödön perdült elém. Sipákolva vette a levegőt. Sajnos ezúttal nem énekelt karácsonyi dalocskát, és kitérő manőverem is sikertelennek bizonyult. Egy gyors mozdulattal elállta a kivezető utat, és ezt a kérdést szegezte nekem: – Ön is úgy gondolja, hogy a férfiak házi fegyelmezési jogát újra legalizálni kellene?

– Uram, minden rendben? – vágtam ki magam rövid csend után ebből a kényelmetlen helyzetből, aztán megragadtam az alkalmat, amíg a matematika-fizika szakos tanár a válsz gyanánt feltett kérdésem rágódik, gyorsan kezet ráztam vele, és határozott léptekkel a kijárat felé vettem az irányt. ■ ■ ■

Kötter Tamás: 1970-ben született Csornán. Jelenleg Budapesten él, és ügyvédként dolgozik. Kötetei a Kalligramnál: *Rablóhalak* (2013), *Dögkeselyűk* (2014) *A harcból nincs elbocsátás* (2015). Az *Ikea, vasárnap* című regénye szintén a kiadónál jelent meg a Könyvfesztiválra.